

ROMANA

Heidi Rice

Lehetetlen küldetés

Annie West

A szerelem sivataga

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Heidi Rice, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2025

A ROMANA 805. eredeti címe: *The Billionaire's Proposition in Paris*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Deák B. Miklós

© Harlequin Books S. A., 2010 – Vinton Kiadó Kft., 2025

A Romana 806. eredeti címe: *Scandal: His Majesty's Love-Child*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• Magyarra fordította: Herczog Gábor

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 805-806. számában, 2025

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-962-4

• Kép: Shutterstock

A Romana a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Heidi Rice

Lehetetlen küldetés

1. FEJEZET

– Elvárom, hogy a nap huszonnégy órájában, a hét minden napján készenlétben legyen. És hogy szükség esetén azonnal a rendelkezésemre álljon.

Valójában rendezvényszervező vagyok, nem szerető, gondolta Katherine.

Öt perccel ezelőtt lépett be Conall O’Riordan üvegfalú irodájába, a *Rio Enterprises* központjának harmincadik emeletén, Londonban.

O’Riordan felemelte tekintetét az asztalán lévő papírokról. Katherine belenézett a férfi ragyogó kék szemébe, és a lélegzete is elakadt. Ismeretlen bizsergés kerítette hatalmába.

Te jó ég!

Miután Katherine megtudta, hogy kezdő rendezvényszervező cégének lehetősége van arra, hogy jövedelmező szerződést kössön O’Riordan cégével, utánanézett a férfinak az interneten. Már az interjú előtt tudta, hogy Conall O’Riordan, aki mezőgazdasági gépekkel és technológiával szerzett milliárdos vagyont, nagyon jóképű. Szerény körülmények között nőtt fel, de most, harmincegy évesen Írország egyik legkapósabb agglegényévé vált.

A férfi olyan érzéseket ébresztett benne, amilyeneket Tom halála óta nem érzett. A szomorúság, amit néhai férjére gondolva érzett, segített neki megnyugodni O’Riordan váratlan reakciója után.

A Tomhoz fűződő kapcsolatát soha nem jellemezte a vad szenvedély. A barátság, amely gyerekkoruk óta összekötötte őket, egy ponton szerelemmé változott. Aztán nemrég az intimitás volt a legkisebb gondjuk, amikor Tom hirtelen súlyosan megbetegedett. Talán ez magyarázta az O’Riordan látványára adott reakcióját – a szexuális élet teljes hiánya.

O’Riordan elkomorult.

– Mondott valamit, Ms. Hamilton? – kérdezte mély hangon.

Lélegezz! És ne bámuld a száját! Katie igyekezett visszanyerni nyugalmát és belső egyensúlyát.

A megbízás díja teljesen új távlatokat nyithat a cége számára, és megváltoztathatja a saját életét is. Ő és csapata az elmúlt negyvennyolc órát azzal töltötte, hogy felkészüljön erre az egyszeri lehetőségre. A mappa, amelyet a mellette lévő székre tett, tele volt ötletekkel, amelyeket rekordidő alatt állítottak össze, miután az *O’Riordan* egyik alkalmazottja felvette velük a kapcsolatot.

De ha akarja ezt a megbízást, akkor képesnek kell lennie valamiféle munkakapcsolatot kialakítani O’Riordannel – függetlenül attól, milyennek látja.

A férfi felsorolta a követeléseit az egyhetes csapatépítő rendezvénnyel kapcsolatban, amely az *O’Riordan Corp.* dublini központjában tartott ünnepséget követi.

Ami itt történik, az azonban inkább tűnt kihallgatásnak, mint előzetes megbeszélésnek.

– Én... csak azon gondolkodom, miért fontos, hogy a nap huszonnégy órájában elérhető legyek – sikerült végül Katie-nek kinyögnie.

– Ez gondot okoz?

A nő mély levegőt vett, hogy megnyugodjon.

– Nem, nem. Csak... – kezdte, megtörve a feszült csendet. – Amikor kapok egy megrendelést, általában elkészítem a rendezvénytervet, amit aztán az ügyfelem, a csapatom és én átbeszélünk, majd ha az ügyfél elégedett, a csapatom és én átvesszük a... – Félbehagyta, mert rájött, hogy túl sokat beszél.

O’Riordan szándékosan próbálja idegessé tenni? Ha igen, akkor sikerrel járt.

– Az én dolgom az, hogy a részletekkel foglalkozzam – folytatta végül. – Rosszul végezném a munkámat, ha ön úgy érezné, hogy az éjszaka közepén fel kell hívnia engem – fejezte be végül, és örült, hogy sikerült logikusan érvelnie.

O’Riordan a tollát az aláírt papírhalomra tette, aztán a szája sarka megrándult.

– Egy nemzetközi céget vezetek, Ms. Hamilton. Jelenleg négy különböző időzónában dolgozunk, és sokat utazom. Ami önnek az éjszaka közepe, az nekem talán fényes nappal. Különben is, soha

nem alszom három-négy óránál többet – tette hozzá. Aztán összeráncolta a homlokát, talán mert valami személyeset árult el magáról. – Ha kérdésem van az eseménnyel kapcsolatban, választ akarok kapni. Azonnal. Nem az egyik alkalmazottjától, hanem magától. Ha a rendelkezésre állás gondot okoz önnek, akár be is fejezhetjük ezt a találkozót.

– Nem, dehogyan – sietett megnyugtatni Katie. – Ha szüksége van rám, hívjon nyugodtan. Csak azt akartam hangsúlyozni, hogy remélhetőleg nem lesz rá szükség – tette hozzá gyorsan.

Akarta ezt a munkát, bármi áron. És nem csak szakmai okokból.

Conall O’Riordan kihívást jelentett neki. Mind a cége, mind ő maga.

– Örülök, hogy dűlőre jutottunk ebben a kérdésben.

A feszültség enyhült – legalább egy kicsit. Attól, hogy fizikailag vonzódik ehhez a férfihoz, nem kell félnie. Lehetetlen, hogy O’Riordan ugyanígy érezzen iránta. Kiterjedt internetes kutatásai alapján Katie tudta, hogy a férfi inkább modellekkel, színésznőkkel veszi körül magát, akik lenyűgözően néznek ki.

Hogy visszaterelje a beszélgetést a helyes irányba, a mappáért nyúlt.

– Szeretné látni azokat a terveket, amelyeket elkészítettünk az alkalmazottai kérésére? – Katie felállt, hogy O’Riordan asztalára tegye a mappát. – Azt mondták, hogy egy egyhetes csapatépítő rendezvényre készülnek az önök dublini...

– Nem.

– Tessék? – Katie maga elé tartotta a mappát.

Caroline Meyer, az asszisztense félreértett valamit? De ez valószínűtlen volt. Caro zseniális, soha nem hibázik.

De mielőtt az aggodalma pánikrohamba csaphatott volna át, O’Riordan szólt neki, hogy üljön le.

– Szándékosan félretájékoztattam.

– De... miért? – Katie nem tudta, hogy meglepődjön, vagy dühös legyen.

– Mert a családom magánélete nagyon fontos számomra, és nem szeretném, ha a sajtóhoz bármilyen információ is eljutna a tényleges eseményről vagy a helyszínről. Alá kell írnia egy titoktartási nyilatkozatot, mielőtt odaadom a megbízást.

– Én... megértem – válaszolta Katie, bár az ügyfél magánéletének tiszteletben tartása minden rendezvényszervező alapvető elve volt. Ennek az elvnek a megsértése ártana a cég hírnevének.

– Természetesen szívesen aláírom a titoktartási nyilatkozatot, ha ezt akarja. – Végül is ez csak egy újabb kérés a teljesen felesleges utasításlistán.

Tudta, hogy a Conall O’Riordanhoz hasonló üzletemberek milyen dominánsak és követelőzőek tudnak lenni, mivel a féltestvére, Ross de Courtney Európa legnagyobb logisztikai cégének tulajdonosa és vezetője volt. O’Riordannal ellentétben azonban Ross nem maga építette fel a birodalmát, hanem az apjuk halála után örökölte meg. A cég tíz év alatt, amíg ügyvezető igazgató volt, exponenciálisan nőtt, és Ross ugyanolyan igényes és hajthatatlan volt, mint az a férfi, aki most vele szemben ült.

Rosznak azonban még soha nem szervezett rendezvényt. Valójában az elmúlt öt évben alig találkoztak. Ennek oka az esküvő volt, ami miatt össze is veszték.

– Amit Tom iránt érzel, az nem szerelem, hanem sajnálat, Katie. Még csak tizenkilenc éves vagy. Nem vagyok hajlandó beleegyezni egy ilyen örökségbe. És biztosan nem fogok pénzt költeni erre az esküvőre.

– Nincs szükségem a pénzedre, és nincs szükségem a jóváhagyásodra sem.

Katie lenyelte a gombócot a torkában, amit mindig érzett, amikor arra a szörnyű vitára gondolt, és arra, hogy Ross milyen könnyen száműzte őt az életéből. Akárcsak az apja...

Kate félretolta a fájdalmas emléket.

Conall nem a féltestvére, aki kizárta őt az életéből, és nem is az apja, aki még a létezését sem volt hajlandó elismerni. Csak egy gazdag ügyfél, semmilyen személyes kapcsolat nincs köztük. Hála az égnek...

A vele való közös munka viszont betekintést nyújtana neki egymás világba, és olyan tapasztalatokat szerezhetne, amelyek felbecsülhetetlenek lennének más, hasonló kaliberű ügyfelek megnyeréséhez.

– Attól tartok, tudnom kell, milyen eseményről van szó, hogy megfelelő koncepciót tudjak benyújtani – tette hozzá gyorsan, arra az esetre, ha a férfi azt hinné, hogy varázserővel rendelkezik, és anélkül tud javaslatokat kihúzni a kalapból, hogy a csapatával együtt felkészült volna.

Visszatette a most már teljesen felesleges mappát a mellette lévő székre.

– Nem lesz pályázat. A szerződés a magáé.

Katie meglepetését a diadal érzése követte.

– Tényleg? – kérdezte hitetlenkedve, de azonnal meg is bánta. Ennél szakszerűtlenebbül nem is viselkedhetett volna.

O’Riordan szája körül ismét megjelent az a majdnem-mosoly, amitől az ő szíve gyorsabban vert.

– Igen. Azt akarom, hogy ez az esemény pontosan olyan legyen, amilyennek szeretném. Azt akarom, hogy az O’Riordaneknek a közösségben és az ír társadalomban betöltött szerepéről szóljon. Beszéltem Karim Khannal arról a babaváróról, amelyet a múlt hónapban szervezett a felesége, Orla számára. – Ezzel megemlítette a *Hamilton Events* eddigi legfontosabb megbízását. – Ő ajánlotta nekem.

– Nagyon élveztem annak az eseménynek a megszervezését. – Katie elmosolyodott az emléken, hogy egy ismerős ismerősének az ismerőse révén kapta meg a munkát. Ez volt a *Hamilton Events* első kitérője az elegáns rendezvények világába, és ez adta meg neki az önbizalmat, hogy megpróbáljon több hasonló munkát szerezni.

A babaváró kis, meghitt esemény volt – legalábbis egy olyan gazdag ügyfél számára, mint Karim Khan, az arab királyi család tagja, aki néhány éve lépett Zafar trónjára.

Amit azonban O’Riordan eddig elmondott a küszöbönálló eseményről, az nem egy kis, meghitt ünnepségre utalt.

– A díjazásról majd akkor beszélünk, ha aláírjuk a szerződést. De hajlandó vagyok a szokásos díjának a dupláját fizetni, ha minden kívánságom teljesül. Ha jól tudom, ön általában a teljes költségvetés tíz százalékát számítja fel.

– Így van. Ha már nem akarja megmondani, milyen rendezvényről van szó, legalább azt jó lenne tudnom, hogy mekkora a költségvetés, és hány vendégre számít.

– Bármennyit fizetek – válaszolta a férfi olyan hangon, ami elárulta, hogy a pénz nem akadály.

– De nagyjából ötmillió fontra gondoltam. És körülbelül százötven vendég lesz.

– Értem. – Katie megpróbált továbbra is normálisan lélegezni.

Egy ekkora költségvetés lehetővé tenné a *Hamilton Events* számára a terjeszkedést és új irodák bérlését London központjában. Bár nagyon tetszett neki a trendi kelet-londoni átalakított vasútállomás épülete, amely az irodájának adott otthont, az általa megcélzott ügyfélkör nem ezt várta el. És a pénzen túl ez a munka lehet az ugródeszka a *Hamilton Events* számára, hogy végleg bekerüljön a nagyok ligájába.

O’Riordan felállt, és kezet nyújtott neki.

– Megegyeztünk?

Nem is volt ez igazi kérdés, de ő bólintott, és szintén felállt.

Amikor a férfi határozottan megszorította a kezét, érezte, hogy a tűz újra fellángol benne.

– Elmondaná, milyen eseményről van szó, vagy előbb írjam alá a titoktartási szerződést? – kérdezte, miközben próbált lehiggadni.

Ez egy munka, Katie. És nagyon jó munka. Ne légy már ilyen ideges!

A férfi oldalra billentette a fejét.

– Egy esküvőről.

Katie összerezett. Mindig is kerülte az esküvőszervezést, mert ez a saját esküvőjére emlékeztette Tommal. A férje nem sokkal később meghalt egy ritka rákfajtában, amely egy évvel az esküvőjük előtt támadta meg a testét, és fokozatosan megfosztotta őket attól az élettől, amit élhettek volna.

– Meg akar házasodni? – kérdezte meg, mielőtt visszaszívhatta volna.

O’Riordan nevetése egyszerre hangzott keserűnek és gúnyosnak.

– Ó, nem! Az egyik húgom esküvőjéről van szó.

Bármennyire is ridegnek és cinikusnak tűnt a férfi, nyilvánvalóan nem volt olyan, mint Katie

bátyja. Legalábbis úgy tűnt, törődik a húgaival.

Katie próbált nem meghatódni. Csak azért, mert Conall O’Riordan szereti a húgait – annyira, hogy egy vagyont is hajlandó költeni az egyikük esküvőjére –, az még nem jelenti, hogy nem jelentett veszélyt az ő lelki békéjére. Nem is beszélve arról a rémálomról, hogy szinte lehetetlen két hónapon belül megfelelő helyszínt találni egy százötven vendéget számláló, nagyszabású esküvőre.

– Imeldának hívják – szakította félbe a gondolatait O’Riordan. – Huszonegy éves, és azt az örült döntést hozta, hogy feleségül megy a gyerekkori szerelméhez. Egy földműveshez a régi otthonunk közelében, Connemarában. Természetesen ellenzem a dolgot – tette hozzá teljesen feleslegesen, hiszen a rosszallást nem lehetett nem kihallani a hangjából. – Nemcsak önfejű, hanem reménytelenül romantikus is. Így hát nincs más választásom, ezért úgy döntöttem, hogy Kildaraghot a rendelkezésére bocsátom az ünnepségre.

Katie megkönnyebbült. Internetes kutakodásai során látott képeket a Kildaragh kastélyról. Az Írország vadregényes nyugati partvidékén található viktoriánus épület egy középkori kolostor maradványaira épült, és egyszerűen lenyűgözően festett.

Legalább egy gondtól megszabadult.

Nem tudott nem gondolni arra, amit a férfi az imént mondott.

– Ellenzi, hogy a húga korán férjhez menjen, vagy csak a választásával nem ért egyet?

Amikor a férfi elkomorult, Katie tudta, hogy túl messzire ment, de nagy meglepetésére a férfi válaszolt a kérdésére.

– Mindkettő, Ms. Hamilton. Imelda még olyan fiatal, hogy elhiszi a szokásos ostobaságokat a romantikáról és a szerelemről. Túl fiatal ahhoz, hogy ilyen döntést hozzon. De még ha másként lenne is, akkor is hibát követne el. Donal kedves fiú, de nincsenek ambíciói. Nem elég jó neki.

– Szóval nem hiszi, hogy tényleg szereti őt?

– Így igaz. Nem utolsósorban azért, mert nincs olyan, hogy igaz szerelem. A szerelem csupán egy illúzió, amely csapdába csalja az óvatlan embereket – magyarázta.

A nézetei olyan cinikusan hangzottak, hogy Katie szinte megsajnálta. Hogyan élhet valaki ilyen reménytelenül? Ő megtalálta és elvesztette élete szerelmét. Nem hitte, hogy újra szerelmes lesz – nem is akart az lenni. Akkor úgy érezné, mintha elárulná Tomot. De elszomorította, hogy az olyan férfiak, mint O’Riordan és a saját bátyja, soha nem tapasztalhatnak meg ilyesmit... a gazdagság és siker ellenére sem.

Katie visszatartotta a lélegzetét, aztán megszólalt:

– Mégis egy vagyont akar költeni egy olyan esküvőre, amit nem helyesel? – kérdezte kétségbeesett kísérletként, hogy oldja a feszültséget.

– Akár helyeslem, akár nem, Imelda döntésén nem változtathatok. És miért pont ön kérdőjelezné meg a tervemet, amikor rengeteg pénzt kereshet vele?

– Mert én hiszek benne – válaszolta Katie, és igyekezett nem megsértődni.

– Miben?

– A házasságban és a szerelemben.

– Milyen régimódi! De nagyon praktikus egy esküvőszervező számára.

Katie nem volt esküvőszervező – legalábbis még nem. De nem az volt a feladata, hogy meggyőzze az ügyfeleket, hogy szerelemben essenek. Valamikor régen talán ugyanolyan reménytelenül romantikus volt, mint O’Riordan húga, de most már realistább lett. Ennek ellenére nem akarta kommentár nélkül hagyni a férfi szarkasztikus megjegyzését.

– Talán, de legalább megéri. Mindent megteszek, hogy Imelda nagy napja olyan esemény legyen, amelyre egész életében emlékezni fog.

– Legalábbis a válásáig – vetette közbe a férfi szárazon. – De nagyon örülök, hogy maga megoldozik a pénzemért. Mindig ragaszkodom ahhoz, hogy azt kapjam, amiért fizetek.

A férfi továbbra is mereven rászegezte a tekintetét, és Katie kezdte érezni, hogy a beszélgetés már nem Imelda esküvőjéről szól. Olyan elektromosság volt a levegőben, amelyet még soha nem tapasztalt.

O’Riordan visszaült a székébe, és a papírjai felé fordult.

– Az asszisztensem felveszi önnel a kapcsolatot, amint aláírta a titoktartási szerződést – mondta anélkül, hogy felnézett volna rá.

Katie úgy érezte magát, mint egy marionettbábu, aminek hirtelen elengedték a zsinórait.

– Jövő pénteken repülök Kildaraghba a helikopteremmel. Elkísérhetne, megnézné a helyszínt, és megtervezhetné a részleteket. Szeretném, ha a hét végére kész lenne a véglegesített terv.

– Azt várja tőlem, hogy a jövő hét végére megtervezek egy esküvőt százötven vendéggel? – Felfogta egyáltalán ez a pasi, hogy lehetetlent kér tőle? Minden szervezéshez időre és gondolkodásra van szükség. Még ha a helyszínt véglegesítették is, számtalan részletre kell ügyelni, és számtalan döntést kell meghozni.

– Tudom, hogy feszes, de szerintem sikerülni fog. Ha nem, akkor...

– Ne aggódjon, megoldom.

Úgy kell majd dolgoznia, mint egy robotnak, amint Connemarába ér!

– Jó. Addig is készítsen néhány koncepciót, amit megnézhetek a Kildaraghba vezető úton.

– Természetesen. Nem lenne baj, ha hoznék magammal pár embert a csapatomból?

Ha vele lenne Caro, aki együtt dolgozhatna vele a részleteken, és Trev, aki a helyszínen megnézhetné a beszállítókat...

– Nem. Azt akarom, hogy egyedül jöjjön. Nem akarok egy csomó idegent a házamban.

Az interneten található fotók alapján a kastély legalább száz hálószobás lehet, de Katie ismét úgy érezte, hogy próbára teszik. És mivel nem állt szándékában elbukni, beleegyezett. Nem akarta elveszíteni ezt a megbízást.

– Egyedül is dolgozhatok, ha így kívánja. – És ott az e-mail meg a videókonferencia, ha szüksége van a csapatára.

O’Riordan alig észrevehetően bólintott, mintha nem is várt volna mást.

– Egyébként nem akarok karácsonyi témát, még akkor sem, ha az esküvő december első hetében lesz.

Katie bólintott.

– Ha Imeldának tetszik, téli témát is választhatunk.

– Rendben.

Katie rájött, hogy a férfinak talán gondja van a karácsonnyal és a romantikával. Micsoda meglepetés! Conall újra a papírokra függesztette a tekintetét.

– Biztos vagyok benne, hogy egyedül is kitalál.

Egyszerűen kidobta!

Ahogy Katie elhagyta az irodát, arra a megkönnyebbülésre összpontosított, hogy végre megszabadult a férfi tekintetétől, amely elől, úgy tűnt, senki sem menekülhet.

A folyosón várta a liftet, és közben észrevette, hogy a keze enyhén remeg. Ököibe szorította.

Nelégnevetséges, Katie. Rendezvényszervező vagy, és O’Riordan az ügyfeled. Keményen megdolgoztál ezért a lehetőségért, és nem fogod elszúrni egy kis bizsergés miatt!

És őszintén, mennyire valószínű, hogy egy elfoglalt cégvezető be akarjon kapcsolódni a szervezésbe? A férfi világossá tette, hogy nem érdeklik különösebben az esküvők.

Imelda, a menyasszony lesz az, akivel Katie végül együtt fog dolgozni, függetlenül attól, ki állja a számlát.

2. FEJEZET

– Elkésett! – kiáltotta Conall a rotorok zaja miatt, amikor Katherine Hamilton megjelent az O’Riordan-torony tetején lévő helikopter-leszállóhelyen. Csak egy kis táska volt nála, meg egy sokkal nagyobb mappa, mint öt nappal ezelőtt – valószínűleg tele ötletekkel, amelyek nagy részét ő el fogja utasítani.

A döntése, hogy felbérel a nőt – hogy megtervezzen egy esküvőt, amiről Conall még mindig nem tudta, hogy valóban létrejön-e –, valójában csak arra irányult, hogy információt szerezzen a nő bátyjáról, Ross de Courtney-ról.

Alkonyat borult a városra, és lágy, narancsos fénybe borította Londont. A lenyugvó nap utolsó sugarai aranyszínűvé varázsolták Katherine vörösésbarna haját. Zabolátlan fürtjei fel-le táncoltak, az arca kissé kipirult a rohanástól.

Vajon ilyen színű szex után is?

Conall teste megfeszült, és rá kellett jönnie, hogy Katherine Kildaraghba való meghívásának legalább annyi köze volt a nő rá gyakorolt hatásához, mint ahhoz, hogy többet kell megtudnia a féltestvéréről. Még hozzá a lehető legdiszkrétebben.

Katherine ambiciózus, ügyes üzletasszony volt – kis cége máris szóbeszéd tárgya volt azokban a körökben, amelyekben ő forgolódott. De mindenekelőtt De Courtney volt. És ez azt jelentette, hogy Conall húgaival ellentétben kiváltságos körülmények között nőtt fel, elkényeztetett volt, még akkor is, ha nem hozta nyilvánosságra a De Courtney-khoz fűződő kapcsolatát, és keményen dolgozott.

A megbízás során Conall minél többet meg akart tud arról a férfiről, aki kihasználta a húgát, Carmelt. A férfiről, akiről már sejtette, hogy a húga jobban járt nélküle. De biztosra kellett mennie.

Ha Katherine Hamilton jó munkát végez, talán még az esküvőt is engedélyezi. Végül is nem hazudott, amikor azt mondta, nem tudja megakadályozni Imeldát abban, hogy hibát kövessen el. Kétkedett azonban benne, hogy Katherine képes lenne ennyire lenyűgözni őt.

Amikor a nő odaért hozzá, zöld szemével ránézett, és bocsánatkérő mosollyal üdvözölte.

– Elnézést, a metró nem járt. Többé nem fordul elő, Mr. O’Riordan.

A férfi a kipirult arcára nézett. Mit keresett volna a metró? El akarja hitetni vele, hogy ő csak egy londoni átlagember, holott mindketten tudják, hogy ez nem igaz?

– Nem, nem fog – válaszolta Conall, és szólt az asszisztensének, hogy vegye el a nőtől a táskát és a terjedelmes mappát.

Megragadta Katherine-t a könyökénél fogva, hogy a helikopterhez vezesse. Elégedetten konstatálta, hogy a nő ismét reagál az érintésére. Pontosan úgy, mint öt nappal ezelőtt az irodájában, amikor kezét ráztak.

Amikor legutóbb találkoztak, tisztán érezte Katherine izgalmát. Miért ne használhatná ki a nőt annak érdekében, hogy igazságot szolgáltatson Carmelnek? És a kis Cormacnek.

– Elfoglalt ember vagyok, Ms. Hamilton – mondta, miközben becsatlotta a biztonsági övét. – Nem szeretem, ha megvárakoztatnak.

– Természetesen. Elnézést – A nő levette a kabátját, felfedve a ceruzaszoknyáját és smaragdzöld blúzát, amely jól illett a szeméhez. Conall észrevette, hogy a selyemblúz hogyan feszül meg telt mellén, és egy fürt az arcába hullik. Katherine a füle mögé tűrte, és leült Conallemel szemben.

– Ha legközelebb késik, szóljon Liamnek, az asszisztensemnek. Vagy még jobb lenne, ha időben érkezne.

Tudta, hogy ez udvariatlanul hangzik. Elvégre a nő csak öt percet késett. De ő utált várni, és látni akarta, hogyan reagál Katherine.

Conall első találkozásuk során tanúsított arrogáns viselkedése nem volt olyan hatásos, mint remélte. Sokkal többet árult el a szerelemről és a házasságról vallott nézeteiről, sőt még az

Imeldával való kapcsolatáról is, mint amennyit akart.

De miután Katherine elment, úgy döntött, hogy a romantikus ostobaságok, amiket a nő összehordott, nem számítanak. Persze hogy egy menő esküvőszervezőnek romantikusnak kell tettetnie magát.

Az, hogy tud a bátyja Carmelhez fűződő kapcsolatáról, most még nem kerülhet szóba. Mint ahogy az sem, hogy Conall egy hete kiderítette Cormac apjának kilétét.

Várjuk meg, mennyi időbe telik, amíg Ms. Hamilton megmutatja az igazi arcát, és elveszíti ezt a megbízást!

De legnagyobb meglepetésére a nő nem hagyta magát provokálni, hanem egyszerűen így szólt:

– Mint mondtam, megértettem. Nem fogok megint elkésni. Ez a munka sokat jelent a cégemnek és nekem. Mindent jól akarok csinálni, és ígérem, így is lesz.

Őszinteség volt a hangjában. Meg buzgalom és lelkesedés, amitől a férfi gazembernek érezte magát – bár tudta, hogy a nő megérdemli a megvetését... Ő is csak egy azok közül a felsőosztálybeli lányok közül, akik üzletasszonyt játszanak.

Katherine lehajolt, hogy felvegye a mappát, amelyet Liam az ülése mellé tett.

– Szeretné megnézni a témákat, amelyeket a csapatom és én állítottunk össze? – Conall tekintete színmintákra, anyagmintákra, rajzokra és jegyzetekre esett. És a Kildaragról készült fotókra, amelyeket a nő bizonyára az interneten talált. – Persze amíg nem néztem meg a helyszínt, és nem beszéltem Imeldával...

– Holnapig még van idő erre – szakította félbe a férfi. Úgysem hagyja, hogy Katherine beszéljen Imeldával, legalábbis addig, amíg nem tudja, hogy igénybe veheti-e a szolgálatait. Kihúzta a zsebéből a telefonját. – El kell intéznem néhány hívást. Körülbelül három óra múlva landolunk Kildaraghrban. Addig nem akarom, hogy zavarjanak.

A nő arca elvörösödött, és valami felvillant a szemében.

– Természetesen, Mr. O’Riordan – mondta, és a kelleténél hangosabban csukta be a mappát.

Elfordította a tekintetét, és kinézett az ablakon, ahogy a helikopter felemelkedett az esti égboltra, miközben az ülés karfájába kapaszkodott. Conall megrázta a fejét, hogy elűzze a hirtelen támadt képet, ahogy a nő tökéletesen manikűrözött ujjait a vállába mélyeszti, miközben lovagló ülésben ráül...

Édes istenem! Végigszántott a haján, de képtelen volt levenni a szemét Katherine-ről.

Ahogy a lány keresztbe tette a lábát, a férfi megpillantotta a combját. Az ágyékában lévő forróság azzal fenyegette, hogy felperzseli.

Dühösen elfordította a tekintetét. Tudja ez a nő, hogy mit tesz vele? Ez itt mind a kis játékának a része?

Kinyitotta a laptopját, és dolgozni kezdett. Elhatározta, hogy nem vesz tudomást Katherine-ről, amíg meg nem érkeznek Connemarába.

A vonzalma problémát jelent, ez nem is kérdés. Komplikáció, amivel előbb-utóbb foglalkoznom kell, gondolta, miközben körülengte a lány parfümjének illata. Narancsos és fahéjas jegyekből állt – semmi köze nem volt ahhoz a nehéz, édes illathoz, amire számított.

Másrészt viszont eddig minden, ami Katherine-nel állt kapcsolatban, váratlanul érte, és ez nem tetszett neki. Egyáltalán nem.

Katie felemelte rebbenő szemhéját, és a tekintete találkozott Conall O’Riordan tekintetével. Sietve felült. Zavarba jött, amiért elszundított a fél órával ezelőtt felszolgált könnyű vacsora után. Vajon mióta figyel a férfi? És miért lett ettől még rosszabb ez az ismeretlen bizsergés a gyomra tájékán?

– Sajnálom – motyogta, miközben a férfi továbbra is szemmel tartotta, holott azt sem tudta, miért kér bocsánatot.

Még mindig megalázonak érezte, hogy elkésett, és Conall bosszankodott emiatt. Általában sosem késett el egy találkozóról, különösen nem ilyen fontosról. De volt valami Conall O’Riordanban, ami nyugtalanította, még a bizsergéstől eltekintve is... Szinte olyan volt, mintha provokálni akarná a főnökösködő viselkedésével.

Lassan lélegezte be a levegőt. *Az isten szerelmére, Katie, szedd össze magad! Csak kimerült vagy. És annyi minden forog kockán ennél a munkánál...*

Miután napi tizennégy órát dolgozott az esküvői koncepciókon, és beszélt a beszállítókkal, hullafáradt és kialvatlan volt.

A férfi enyhe biccentéssel fogadta a bocsánatkérését.

– Tíz perc múlva ott leszünk. – Ez volt az első dolog, amit mondott neki azóta, hogy nem sokkal a felszállás után szinte megparancsolta, hogy maradjon csendben.

Katie erőltetetten mosolygott.

– Már alig várom, hogy lássam az otthonát.

Újabb kísérlet arra, hogy valamiféle kapcsolatot építsen ki vele. Általában nagyon tehetséges volt abban, hogy jó kapcsolatot alakítson ki a megbízóival. Mindig is jól tudott bánni az emberekkel – ezért is volt logikus választás számára a rendezvényszervezés. Talán ha igyekezne, ezt a férfit is rá tudná venni, hogy kicsit megnyíljon előtte.

– A kastély fantasztikusan fest az internetes fotókon – folytatta. – Gyönyörű hely egy esküvőhöz. A húga igazán szerencsés. Ha jól tudom, néhány évvel ezelőtt vásárolta, és egy vagyont költött a felújítására, helyi mesteremberek segítségével, akik visszaállították a régi pompáját.

De az új stratégiája sem segített. A férfi még mindig ugyanolyan barátságtalan tekintettel nézte, mint korábban.

– Látom, elvégezte a házi feladatát – jegyezte meg.

– A lehető legtöbbet akartam megtudni a helyszínről, mielőtt megérkezem – magyarázta Katie.

– Olvastam azt az interjút, amelyet az *Investor's Weekly*nek adott két évvel ezelőtt, a felújítási munkálatok megkezdése után. Hatalmas, de izgalmas projektnek hangzott.

– Inkább drága és időigényes volt – válaszolta Conall, aztán újra visszafordította a figyelmét a laptopjára, és nem törődött a nővel.

Katie szíve még mindig túl gyorsan vert, amikor most kihasználta az alkalmat, hogy észrevétlenül megfigyelje a férfit. Azon tűnődött, pontosan mi az, ami annyira vonzza benne.

Talán a sűrű fekete haja, amely a homlokába hullott, és hátul leérte az inggallérjáig. Vagy talán az érzéki szája, a háromnapos borostája, amely vad külsőt kölcsönzött neki. Vagy szögletes vonásai, amelyek tökéletesen szimmetrikusak voltak, eltekintve egy kis hegtől a felső ajka felett? Vagy talán a hosszú szempillája, amit akkor vett észre először, amikor a férfi villámgyorsan beírt valamit a mobiltelefonjába. A legtöbb nő öltni tudna azokért a szempillákért.

Ne bámuld őt, Katie! Ez nem segít.

Kényszerítette magát, hogy levegye a szemét a férfiről, és kinézett az ablakon, próbálva nem tudomást venni a combjai közötti lüktetésről.

– Ha kinéz a másik ablakon, rögtön láthatja Kildaraghot.

Katie-t váratlanul érte a barátságos hang, amelyben félreérthetetlenül ott volt a büszkeség, és a másik oldalra fordította a fejét. Ez egyfajta békeajánlat lehetett, és ő kész volt elfogadni.

Amikor O'Riordan lakhelye végre a látóterébe került, nem kellett megjátszania a lelkesedését.

– Ó... hűha! – kiáltott fel.

A Kildaragh kastély elsőprő szépsége hasonlatos volt a tulajdonosáéhoz. Különböző korokból származó, megerősített bástya vették körül a tornyos épületet, jól tükrözve hosszú történetét.

– A fotók, amiket láttam, nem adják vissza a valóságot – suttozta Katie. – Lélegzetelállító.

Nagy levegőt vett, amikor a helikopter a Kildaragh kastély felett körözött, és megpillantotta a nyugati részen lévő kápolna nagy ólomüveg ablakát. A kastély mögött fallal körülvett kert húzódott, és épp csak ki tudta venni a sziklákat, ahol a hegyfok találkozott az Atlanti-óceánnal.

– Ez még mindig az eredeti ablak? – fordult O'Riordanhez.

Most először jelent meg valódi mosoly a férfi arcán. Olyan, amely eloszlatta a szigort, és gödröcskéket varázsolt az arcára.

– Nem, amikor megvettem a kastélyt, minden romos volt. De az archívum szerint az eredeti kápolnában volt egy ólomüveg ablak. Egy fiatal kézműves, Elaine Doherty állította helyre. Régi anyagokat használt, és utána nézett a kastély történetének. Az általa készített képeket az utolsó ír

királyról szóló legendák ihlették, aki állítólag az első várat építette itt.

A hangjában félreérthetetlenül ott volt a büszkeség, ami felülírta a cinizmust, amit Katie megszokott tőle. És ez csak még vonzóbbá tette a férfit.

– Hihetetlen! – mondta, és próbálta meggyőzni magát, hogy az ólomüveg ablakra gondol. – A hölgy rendkívül tehetséges.

A rotorok fokozatosan leálltak, így a sziklákhöz csapódó hullámok dübörgését már lehetett hallani. A hang Katie-t a saját szívverésére emlékeztette. Nemcsak a pompás esküvő miatt volt izgatott, hanem azért is, mert O’Riordan kicsit megközelíthetőbbnek mutatkozott.

– Alig várom, hogy napfényben is lássam az egészet. És hogy megtervezhessük, hogyan használjuk a legjobban a kastély adottságait. Tudja már, hol lesz az esküvői szertartás?

– Azt hiszem, igen, de ezt majd holnap megbeszéljük.

A pilótafülke ajtaja kinyílt, és megjelent O’Riordan asszisztense.

– Conall! – szólította meg a főnökét a keresztnevéen, Katie nagy meglepetésére. – Geraldine Ahern az *Amari Enterprisestől* azt kérdezi, tudnál-e ma este beszélni Karimmal a Zafar-projektről.

– Természetesen. – Conall kikapcsolta a biztonsági övét, levette a kabátot a szomszédos ülésről, és Katie-re mutatott. – Kísérje be Ms. Hamiltont a házba, és mutassa be Mrs. Doolannak.

– A mosolya eltűnt; újra ízig-vérig üzletember volt. – Holnap tizenhét órakor találkozunk. Akkor megbeszélhetjük a részleteket. Ha bármire szüksége van, forduljon a házvezetőnőhöz.

A helikopter ajtaját egy ottani alkalmazott nyitotta ki, és friss tengeri levegő áramlott be a kabinba. Mielőtt Katie bármit is mondhatott volna, O’Riordan a kastély felé vette az irányt, a személyzettől körülvéve, akik nyilvánvalóan már várták az érkezését.

– Hozom a kabátját, Ms. Hamilton – mondta az asszisztens.

– Köszönöm – motyogta ő halkán, és képtelen volt levenni a szemét új ügyfeléről. A férfi sziluettje szinte misztikusnak tűnt a kivilágított épület előtt.

Katie mély levegőt vett, és azon tűnődött, miért érzi magát ilyen kábultnak.

Ez egy munka, de inkább kalandnak érezte. Szürreális és kihívást jelentő, de mindenekelőtt hihetetlenül izgalmas...

Volt egy olyan érzése, hogy ennek semmi köze a munkájához – és ahhoz a lehetetlen feladathoz, hogy alig két hónap alatt megszervezzék egy nagyszabású, előkelő esküvőt egy olyan pár számára, akikkel még sosem találkozott.

3. FEJEZET

Másnap kora reggel Katie a kastély nyugati tornyában lévő lakosztályában ébredt. Rosszul aludt, és ennek megfelelően nyugtalannak érezte magát. Ki gondolta volna, hogy az új munkaadója kísérti majd az álmaiban?

Az ablakhoz lépett, és mélyet szippantott a friss tengeri levegőből. Élvezte a kilátást a kis öbölre, amely elhagyatottan terült el előtte.

Munka... Erre volt most szüksége, hogy elterelje a figyelmét Conall O'Riordanról.

Rengeteg tennivalója akadt. Mielőtt ma délután találkozna a férfival, alaposabban meg akarta nézni a helyiségeket és a területet, hogy megalapozott javaslatokat tehessen arra vonatkozóan, mi hol legyen. A logisztikát is meg kell beszélnie a csapatával, és remélte, hogy végre találkozhat a menyasszonnyal is.

Conall nem beszélt az Imeldával való találkozásról, de Katie számára ez tűnt a logikus következő lépésnek. Elvégre Imelda a menyasszony, és bizonyára szeretné tudni, mit terveznek az esküvőjére.

Miután a zuhanyzó erős víz sugara elűzte a fáradtság utolsó maradványait, farmert, elegáns pulóvert és csizmát vett fel – olyan ruhát, amelyben fel tudja fedezni a nagy kertet, és elég profinak tűnik, ha véletlenül találkozna Conall-lal.

Nem kellett sokáig keresnie Mrs. Doolant, a házvezetőnőt, akivel már tegnap este találkozott. A munkaadójával ellentétben ő élénk, beszédes és melegszívű ember volt. Ragaszkodott hozzá, hogy Katie Maureenak szólítsa, és egy kiadós ír reggeli után szívesen körbevezette Kildaraghban.

A túra során Maureen elmondta, hogy Conall irodája a kastély keleti szárnyában van, de ritkán tartózkodik Kildaraghban, és egyik húga sem lakik itt.

Katie lefényképezte a kastély két étkezőjét, lenyűgöző előcsarnokát és a két főszárnyban található szalonokat, és feljegyezte az ötleteit a témákról, amelyek már a fejében voltak.

Azt is kérte, hogy mutassák meg neki a kápolnát, amelynek ólomüveg ablakait már tegnap is megcsodálta, mert szerinte ez tűnt a legjobb helynek az esküvői szertartás lebonyolítására.

Amikor Maureen megmutatta neki a kastély hatalmas dísztermét, Katie tudta, hogy ideális helyszínt talált az esküvő utáni ünnepléshez, legyen szó akár hivatalos vacsoráról, akár lazább összejövetelről.

A csarnok két emelet magas volt, és a ház többi részéhez hasonlóan gondosan felújították. Katie körülnézett, és elképzelte, hogyan fog kinézni, miután a virágkötők és a világítástechnikusok munkához láttak, és a gyertyák, fáklyák kihangsúlyozták mesebeli jellegét.

– Felszolgálhatom az ebédjét, Ms. Hamilton? Már elmúlt két óra. Biztosan éhes.

– Az ég szerelmére, máris ilyen késő van? – Kevesebb mint három órája maradt az O'Riordanal való találkozásig, és előbb a húgával is kell beszélnie. – Egy szendvics jólesne, ha nem okoz túl nagy gondot. De igazából elsősorban Imeldával kellene beszélnem.

Conallnak már rég be kellett volna mutatnia őket egymásnak, de talán azt várta, hogy Katie kezdeményezzen. Elvégre világossá tette: nem akarja, hogy részletekkel zaklassák.

– Imelda és Donal egy farmon élnek, alig tízpercnyi autóra innen. Keríthetek egy autót ebéd utánra – javasolta Maureen segítőkészen.

– Az csodálatos lenne.

A túra során a beszédes Maureen az O'Riordanokról szóló információk valóságos tárházának bizonyult.

Úgy tűnt, Conall és a két húga nagyon közel állnak egymáshoz. Az apjuk meghalt, amikor Conall még csak tizenhat éves volt. Két évvel később az édesanyjuk is elhunyt. De ahelyett, hogy Conall hagyta volna, hogy a testvéreit távoli rokonoknál vagy nevelőszülőknél helyezték el, kérelmezte a felügyeleti jogot, és egyedül gondoskodott róluk.

Katie nehezen tudta elképzelni, hogy a férfi, akit ismer, két kislányra vigyázott. Legalábbis

sokkal nehezebben, mint a milliárd dolláros mezőgazdasági birodalom főnökeként, amelyet ő maga alapított.

Ez olyan teljesítmény volt, amelyet csak csodálni tudott. Még abban sem volt biztos, hogy őt és Rosst lehet-e még családnak nevezni. Azt is el kellett ismernie, hogy Conall kiállt a húga mellett, még akkor is, ha nem helyeselte a választását.

– Elnézést, ki maga? – Imelda O’Riordan kutató pillantást vetett Katie-re a kék szemével, amikor ő belépett az istállóba. Magas és karcsú volt, hosszú, sötét haját lófarokba kötötte, kifakult farmert és foltos, régi pólót viselt. Ennek ellenére Imelda éppen olyan vonzó volt, mint a bátyja. És ugyanolyan megfélemlítő volt a tekintete.

A homlokráncolása is ismerős volt Katie-nek.

– Katherine Hamilton vagyok. Maureen mondta, hogy átjöhetek megbeszélni az esküvői terveket.

– Katie majdnem olyan nyugtalannak érezte magát, mint tegnap Conall társaságában.

Imelda szemöldöke felkúszott, ahogy Katie-t vizsgálta.

– Értem, de maga nyilván nem a *Flaherty*’stől jött. Paddy túlságosan is fukar ahhoz, hogy felvegyen valakit, aki ilyen puccosan néz ki.

– *Flaherty*’s? – Ezúttal Katie volt az, aki a homlokát ráncolta. Valami Imelda hangjában azt a benyomást keltette benne, hogy az „előkelő” az ő esetében csak egy másik szó a „beképzeltség”-re.

– Sajnálom. Nem tudom...

– Flaherty kocsmája Westportban. – Imelda levette a kesztyűjét, és a farmerja hátsó zsebébe dugta. – Donal és én kibéreltük az esküvőre.

Mi a fene! Katie nyelt egyet. Kissé émelygett, miközben a hóna alá tette a mappát a vázlatokkal.

Vajon Conall meglepetésnek szánta a kildaraghi pompás esküvőt Imelda és vőlegénye számára?

Soha nem hallott még meglepetésesküvőről, de talán ez valami ír szokás. És ő most elrontotta a meglepetést... Miért nem mondta el neki senki?

– Sajnálom. Biztos valami tévedés történt.

Megfordult. Erős vágyat érzett, hogy kitekerje a munkaadója nyakát, miközben az istálló ajtaja felé sietett. Amíg nem tudja meg, mi folyik itt valójában, csak kárenyhítést végezhet.

– Hé, várjon! – Imelda utolérte, és megfogta a könyökét. – Még mindig nem tudom, ki maga valójában.

Olyan hirtelen állította meg Katie-t, hogy a mappa a földre esett.

Katie magában szitkozódott, amiért a rajzai, brosrúái és fotói a sárban kötöttek ki. Voltak másolatok a laptopján, de mindent meg kellene mutatnia Conallnak, amikor kevesebb mint egy óra múlva találkozik vele. És most...

Ez egyáltalán sár? Mert valójában teljesen más szaga van...

Leguggolt, hogy összeszedje az iratokat.

– Nem kellett volna csak úgy idejönnöm... – Közben azon törte a fejét, hogyan magyarázza meg a jelenlétét Imeldának, és mivel igazolja Conallnak a lótrágyát a papírjain.

De aztán Imelda letérdelt mellé, és felkapott egy rajzot. Az egyik ír középkori motívumot ábrázolta, és a kastély korai történetéhez illő szövetmintákkal és színmintákkal tűzték össze.

– Ez remekül néz ki – mormolta Imelda. – És ez... – Felvett egy másik, ír mítoszokra és folklórra összpontosító tervet. – Maga tehát esküvőszervező, méghozzá nagyon jó.

Katie-nek sikerült levegőhöz jutnia. Bólintott. Mi mást tehetett volna?

– Rendezvényszervező vagyok, és...

– Conall vette fel magát, ugye? Hogy megszervezze az esküvőmet Kildaragiban.

– Igen. Bár, gondolom, azonnal ki fog rúgni, amiért elrontottam a meglepetését.

– Az a sunyi szemétláda! – szidta Imelda a bátyját. – Még hogy meglepetés... Majd én megmutatom neki! – Kék szeme harciasan villogtak.

– Sajnálom, nem egészen értem – kezdte Katie, aki már nem tudta követni a beszélgetést. Tudta, hogy elrontotta a dolgot, és nem fogja megkapni a díját. O’Riordan soha nem bocsátana meg neki ekkora hibát, hisz már akkor is felháborodott, amikor ő két percet késett.